

Stk. 5. Såfremt dyrlægens eller kredsdyrlægens erklæring giver grundlag for meddelelse af pålæg, er dyrets ejer pligtig at afholde de med erklæringen forbundne udgifter. Forsåvidt angår kredsdyrlægens erklæring, gælder dette dog kun, dersom sagen af ejeren er begæret indbragt for kredsdyrlægen, og kun de positive udgifter til befordring m. v. vil være at erstatte.

§ 14.

I tilfælde, hvor der til trods for pålæg i medfør af § 13, stk. 1, fortsat finder underernæring sted af et dyr, eller hvor mishandling af et dyr foreligger, kan politiet fjerne dyret og enten for ejerens regning anbringe det andetsteds eller, såfremt dets tilstand er sådan, at det efter indhentet erklæring fra kredsdyrlægen ikke bør leve, lade det aflive. Udgifterne, der er forbundet dermed, påhviler den pågældende.

§ 15.

Stk. 1. Det påhviler enhver dyrlæge, som tilser et tilskadekommet eller sygt dyr, om hvilket han mener, at det ikke kan helbredes, og at det vil medføre unødigt lidelse at lade det leve, straks at foranledige det dræbt, såfremt ejeren erklærer sig enig heri, og hvis dyret er forsikret, forsikringsselskabets samtykke foreligger. Er disse betingelser ikke fyldestgjort, påhviler det dyrlægen omgående at indberette forholdet til politiet.

Stk. 2. Når politiet modtager sådan indberetning, indhentes der straks erklæring fra kredsdyrlægen, medmindre ejeren og, hvis dyret er forsikret, forsikringsselskabet erklærer sig indforstået med affivningen.

Stk. 3. Kommer politiet ad anden vej til kundskab om, at et sygt eller tilskadekommet dyr befinder sig i en sådan tilstand, at betingelserne for dets affivning i medfør af stk. 1 må antages at foreligge, indhentes der ligeledes erklæring fra en dyrlæge. Om ejerens ret til at udpege dyrlægen gælder det i § 13, stk. 1, anførte. Går dyrlægens erklæring ud på, at dyret bør aflives, sker affivningen straks, såfremt ejeren erklærer sig enig heri, og, hvis dyret er forsikret, forsikringsselskabets samtykke foreligger. Er disse betingelser ikke fyldestgjort, indhenter politiet straks erklæring fra kredsdyrlægen. I tilfælde, hvor dyrets ejer har benyttet den ham tilkommende ret til at udpege dyrlæge og dennes erklæring går ud på, at der ikke er tilstrækkelig grund til affivning, kan politiet ligeledes indhente erklæring fra kredsdyrlægen.

Stk. 4. Dersom den fra kredsdyrlægen i medfør af stk. 2 eller stk. 3 indhentede erklæring går ud på, at dyret bør aflives, skal affivning straks finde sted.

Stk. 5. Såfremt et dyr, der kræves aflivet, er anbragt hos en anden end ejeren, skal der snarest muligt søges indhentet erklæring fra ejeren såvel om udpegning af dyrlæge som om hans stilling til den af dyrlægen foreslåede affivning, dog kun hvis dette kan ske uden at medføre en uforsvarlig forsinkelse af affivningen.

Stk. 6. I alle tilfælde, hvor affivning skal finde sted, meddeles der ejeren eller den, hos hvem dyret er anbragt, skriftligt pålæg herom. Såfremt pålægget ikke straks efterkommes, sker affivningen ved politiets foranstaltning.

Stk. 7. Når det ville medføre unødige, alvorlige lidelser for et dyr, at den i de foranstående bestemmelser foreskrevne fremgangsmåde anvendes, kan affivning af et tilskadekommet dyr dog altid finde sted straks, såfremt det er åbenbart, at dyret ikke vil overleve skaderne eller som følge af disse efter den foreskrevne fremgangsmåde alligevel ville blive aflivet.

Stk. 8. Udgiften ved affivning påhviler dyrets ejer. Udgiften ved tilvejebringelsen af den i stk. 3, jfr. stk. 5, nævnte dyrlægeerklæring påhviler det offentlige, såfremt afgørelsen går ud på, at affivning ikke skal finde sted, medens den i modsat fald påhviler dyrets.